ion toma ionescu

argintarium

rescrieri

Editura Art Creativ

București, 2016

ion toma ionescu

argintarium

rescrieri

Editura Art Creativ

București, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

IONESCU, ION TOMA

Argintarium / Ion Toma Ionescu. - Bucureşti : Art Creativ, 2016

ISBN 978-973-87368-2-5

821.135.1-31

Copyright © 2016 Ion Toma Ionescu
Ilustraţii © Frederik Weerkamp, Claudia Duminică
Reproducerea parţială sau totală a acestei lucrări este strict interzisă conform legii dreptului de autor

©Editura Art Creativ
email: edituraartcreativ@gmail.com

www.facebook.com/EdituraArtCreativ

pasărea ceţii
1985 - 2005

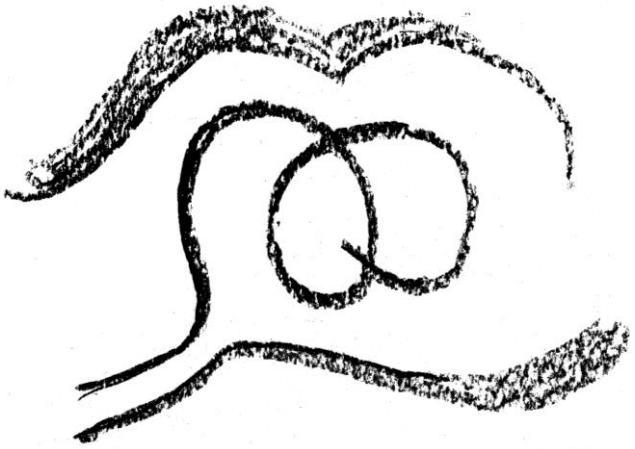

pasărea ceţii

se ruginiseră
de ierburi
în piept
morile de vânt

*

ca și cum
aș fi deschis
coaja copacului
un veac

*

sub coajă
straturi de apă
pești
încolţind
va să fie liniște
*

un singur câine
scapără așchii
albind
în jur
nimbul
singurătăţii
*

ne rotim
mecanisme
bizare
piloţi
ai marii bucle mortale
cursa continuă
întotdeauna cursa
continuă știm

dincolo scorpionul
ursa mare
ne rotim
ne rotim

printre saci de nisip
coloraţi
viu coloraţi
s-a strecurat
clandestin o omidă
ca un drog

eliberaţi pista
eliberaţi-o vă rog
*

răsuflare de lupi
tineri
încălzind
zăpada
noaptea
ca o lupoaică

alăptându-și puii

*

puiul de șarpe
îmi tulbură
glezna
bezna
se-ndoaie
în piatră
de var
latră
cum latră câinele
de buzunar

*

din marmidele
aburind
pe spinările
cailor
se împarte ceață
cu gamela

*

stăruitor
aer
de păstrăvi
*

pești de argint

în ape
de-argint
strălucind

*

poate lotcă
de straniu
pescar
vâslind
unde curge amurgul
absint
nopţii
dintâi

*

implozie
de alb
prin pori
doamne câte cuvinte

colind sub cearşafuri de smalţ

cum se târăşte
lumina
    în colbul
        arşiţei

palmele
    mele
        vraişte
foşnind

tu vii umbră
a păsării ceţii
        către miezul
            de zi

una
cu sâmburele
    din mireasma
        de mirare

a
mărului

cuminecătură

dar pentru cine scriu
toate acestea

învăţătoare
a vinului
ai rămas
în grâul
cuvintelor mele

altădată
cuminecam
cu prietenii
fluşturatic
zăpada

memoria e surdă
precum
carnea
trupului
sterp

mă întreb
zănatecul ninsorilor

umerii ploii

ce rotunzi sunt
umerii ploii
și cât de calzi
de parcă
ar celebra
amăgitoare victorii
heralzi…

îmi văd de viaţă
în aşteptare
ca o pradă
adulmecând
sărutul
păsării
de ceaţă

silenţioasele elicoptere

silenţioasele
elicoptere ale toamnei
    aterizând
        la punct fix…

caldarâmul
cerului îngropând
    zilele ruginii
        ale călătoriei…

și controlorul
traficului înnebunind
    ecranele radar
        cu muzica rock…

păsări albe
diligenţele trec
    spre ţara
        de foc

noul van gogh

sprijiniţi aerul
pe picioarele-i
firave
se clatină ca un
condamnat

şi-a tăiat o ureche
și sângerează
în lanul oripilat
al florii
soarelui

sirenele
salvărilor
licitează absurde
nopţi
fecunde

oglinzile
observatorului
astronomic
scurg secunde în
secunde

în abatoare
se extrage
măduvă

din
oase

îngeri pe case
în halate albe
sub o uriașă etuvă
exersează
triplu tulup

vată de zahăr

nebănuite
tam-tamuri depun în cercuri
liniști egale

an după an
înlănţuind
copacul

în rădăcini
bat aripi sporind
distanţele

*

suntem frunza
pândind
dezrădăcinarea
luminii
semn
de mare
călătorie

*

din loc în loc
cu spaimă
ardem
cuvintele

în pielea lor
argăsită
de bivol

*

fabricăm metafore
hieroglife
    de aer
pantomimă
        a îngerilor

totul în centrifugă

pe o stinghie
de brad
    poemul
        într-un turnir
de vată

        *

știu să mângâi
vocala cu caninii
știu petala
    trandafirului
        și spinii

numai patria
coapsei tale
n-o știu
    cu deal

și cu vale

știu mușcătura
ca o mană-n carne
pe rană
melc să fiu
fără de coarne

numai
sânii tăi orbitori
nu-i știu adumbri
noapte-zi
noapte-zi

*

straturi de zăpadă
uriașa retină a vorbelor
spirale ruguri
și țâșnire arteziană
sunt atâția mesteceni
riguroase semne
irizând
scăderea nopții

straturi de retină
fragmentate
în bătaia razei
straturi de raze
roci de quasar

basm

prinţul
alunecă-n grâul ilenii
și zmeul veghează
miop

nu-i prinţ
e un iepure șchiop
iar luna burează
vedenii…

versurile mele

versurile mele
arbori
eu le spun
arbori cu neon
recompun
foșnirea
căii lactee

nu ne mai atingem

nu ne mai atingem
undim pe deasupra noastră
cu respiraţia înfrunzind
respiraţia stelelor

dacă nu ne-am învinge
am rămâne veşnici

târziu
ne descoperim
trupurile arse de sare
scoici
din care marea
şi-a retras
vuietul

de-a baba-oarba

sângerez de un ochi
nu ştiu care
    cel cu noroi
        cel cu soare
cel înţelept
cel nătâng
ochiul meu
de sărbătoare
        cu care plâng…

ţi-ai fulgerat
numai chipul
    cingătoare
        văzului meu
erai
    nisipul
        jumătăţii
            mele
                de zeu

poemul kamikaze

… ea nu joacă niciun rol
în povestea mea
doar abstracţia
zvâcnește
mugur filozofal

…însemnat de singurătate
într-o atingere calmă
vântul divin
scutură
miresme de ger

… sigur subiectul
se schimbă
şi veştmântul
înflăcărărilor mele
sărbătoare a freneziei

totul se ia de la capăt

… cu zumzetul
estetic al greierilor
ne umplem ceasurile
în chilii antiatomice
plumbuite stocăm
iarbă şi fluturi

mă tem că într-o bună zi

întocmai precum ceaţa
ne vom înfăşura
cu liane şi vom slobozi
cuvintele într-un poem
kamikaze

și vine o înserare

și vine o înserare
când ne dăm seama
că suntem vulnerabili
și teama
se atârnă de noi
ţurţuri
la streșinile caselor

iar dacă întind mâna

iar dacă întind mâna
dinadins
ca o lance
fulgerător
    ca un snop
de raze

jivină
scuturându-se
de ploaie
    cârcotașă
precum auzul
mă va urma
        umbra

de tine ochiul meu respiră

de tine ochiul meu respiră
nespus de tine
și-mpodobit

ceremonii sticloase
și fixe cuvintele
tac răzvrătit

pereche

el era o
corabie
cu grâu

ea însemnul
stelei
polare

el
sabie
în desfrâu

ea
lujer de rouă
în soare

amândoi

într-un
scrânciob
jucăuș

ea vioară
el arcuș

nichita

copacul are cercuri
deci nu e piatră
în el au decăzut
    frunzele
        lătrând

şi lacul are cercuri
deci nu e piatră
în ea a decăzut
    pasărea
        însetând

şi cerul are cercuri
deci nu e piatră
în cer au decăzut
    necuvintele lui
        de gând

cerc în cerc
porţi în porţi
pe altarul de piatră
        seminţind
pentru vii pentru morţi

tablouri dintr-o expoziţie
1990-1995

se dedică tatălui meu toma ionescu rănit
pe front şi decedat în mai 1954
pe masa de operaţie
când schijele înmuguriseră în plămâni

regimentul argeş

s-au pus capăt de început
între dealuri de oameni
casă cu casă la drum ştiut
între dealuri de oameni

zidi şi o moară-n hotar
între dealuri de oameni
mircea cel morar
fixând roată-ntre maluri

ţăranii de piatră
pe piatră-şi strivesc anii
între dealuri de oameni
macină ţăranii…

şi argeşul curge
şi grâu-i domnesc
între dealuri de oameni
pe ogor ceresc

poveste cu tata

s-au bulucit circarii
în delir
despicând cerul
cu trompete
noi legănam
coşciugu-n cimitir
şi-l adormeam
pe tata între pietre

pe papainoage cocoţat
din drum
un măscărici
buimac pe jumătate
parcă plutind
în norul lui de fum
leagă de cruce
panglici colorate

în ochii mamei
lacrimi s-au zvântat
ca rufele pe culmea
de cucută
iar moşu-meu
pe clovn l-a înjurat
de dincolo
de lumea petrecută

seara la circ hipnotizaţi
săream mortal
şi noi cu acrobaţii
doar măscăriciul trist
cu ochi vexaţi
stingher în
cercul lui de fier
n-a mai prins sfoara
şi-a căzut în cer

soldatul

l-am văzut
într-o dimineaţă
un soldat
cu pas rar
trecând peste câmp
măsurând brazdele
cu talpa bocancului
încredinţat
după atâţia ani de război
că talpa bocancului
este singura
unitate de măsură
valabilă

transmisionistul

e un aer bun acesta
dar eu
cu vestonul
de sânge
pătat
și telefonul
scăpat
din mâini

… cu respirația
mereu în urmă
de parcă
cerul de pâslă
coboară nebun
în sănii
de piatră
trase de câini

e un aer bun
care latră
acesta
din mâini…

cosașii

ei nu lasă viața în agonie
o retează dintr-o dată
bat gura coasei temeinic
o mângâie ca pe prunci în somn
și numai când sunt siguri
că sângele
nu va curge sub tăietură
măsoară câmpul
pendulând coasa…
cuminecătură
închinată
din trup

marele pariu

ca pe niște decorații
în pulpana mantalei
alergam
să prindem
gloanțele
fericiți la gândul
că-n tranșee
la sfârșitul atacului
vom putea număra
stelele
prin găurile negre
din mantaua
ciuruită…

cel
cu
mai
multe
morți

era învingătorul
marelui pariu

vis alb

alunecă troica
pe urlet de lup
scade zăpada în cer

vizitiu numai
bici fără trup
mângâie caii de ger

în sarică-i cald
și-n auz se prelinge
nisip argintiu

iar taina că-s viu
se stinge
confuz…

și nu-i chip
să știu
cât mai ninge…

troiţă de aer

mi-a rămas
o troiţă de aer

rod carii
lemnul
mineral
și-un val se sparge
într-un vaier
și piatra scade
ancestral

rod carii
lemnul
mineral

mi-a rămas
o troiţă de aer
și costumul de zale
al cavalerului
pe cal

ce suntem noi să fim

ce suntem noi să fim

pune ţăranul sămânţă
în brazdă
și nu se întreabă

dumică tacticos
în strachină
ochii femeii

îi frânge oasele
pălind-o
cu un plod

și vine de seceră

stă ţăranul stâlp
în capul locului
și înnorează

fulgere-i
brăzdează
faţa de glod

ce suntem noi să fim

ţăranul împietreşte
în crucea nopţii
îngândurat

şi-n trupul încercat
de secetă înfrăţeşte
grâul curat

sonet

cu zboru-i lin în aerul închis
de gloanţe laminate-n gratii dure
înfioară tranșeele obscure
o albă nălucire dintr-un vis

și m-am trezit cum bandajam
cu grijă pasărea rănită
și-apoi stindard o aripa zdrobită
deasupra nopţii fluturam

și alergam în ţara nimănui
gloanțele-n piept izbeau
albaştrii fluturi

și-apoi cădeau
cum iarna din gutui
uscate poame fără să le scuturi

revoluţia zarzărilor

un comandou de zarzări a trecut prin oraș
pământ de flori a nins pe caldarâme
pe șenile teribil un tomberon uriaș
pare-o corabie fără parâme

toate canalele s-au închis temporar
se fac apeluri și se cer soluții
în studioul patru se dă cu var
pe rănile sublimei revoluţii

tot mai tac… tot mai tac luminând
lumânările lumii în ger
salubritatea în coloană grevând
continuă marșul în cer

în piaţa revoluţiei

în piaţa revoluţiei
se vinde pâine
măscăriciul în frac
agonizează
la portavoce
un paganini

ninge…

strigătul

acest strigăt de asfalt încins
sub ninsoare
l-au găsit soldaţii
scormonind
cu baionetele lor…

duios unul
și-a scos mantaua
acoperind lătratul
amenințător
cu trupu-i trandafiriu

e bine și cald
sub manta
troznește iarba
și ceara cuvintelor
se subţiază

bibliotecă

aprinse cărţile
inoxidabile trasoare
înfipte
în inima mea

sub cupolă
muguri de brad
fum înnecăcios…
aș putea să mă ascund
ceasuri întregi de istorie

rămân cu spaima-ntrebării
bârnă carbonizată
dirijabil suspendat
în cer de scântei

se-nmulţesc cuvintele

se-nmulţesc cuvintele
precum soldaţii
mărşăluind
mărşăluind
explozii de radiaţii
cuceresc spaţii
mărşăluind
mărşăluind

e o criză de bitum
în constelaţii
e o criză…
se-nmulţesc
cuvintele
precum
picăturile ploii
pe parbriză

se lăfăie libertatea

se lăfaie
libertatea
în microfoane
ca peștele
răsturnat
pe tarabă

pistoalele cu aer
comprimat
împroșcă agresiv
mirodenii
și lemn
sfinţit

viruși hiv
se strecoară
prin bandajul
cu eșarfe roșii
din noi
în afară

hebdomadar

la o sesiune extraordinară
în galaxia noastră
s-a deschis o expoziţie
universală
unde fiecare naţie
a adus
exponate
care să ateste
înflorirea civilizaţiilor
pe planete

enumerând diversele
papirusuri
și totemuri codificate
un hebdomadar local
aprecia
că alături de potirul
sfântul graal
a făcut senzaţie
un ţăruș
cu sârmă ghimpată
din ţara nimănui

glonţ de argint
1996

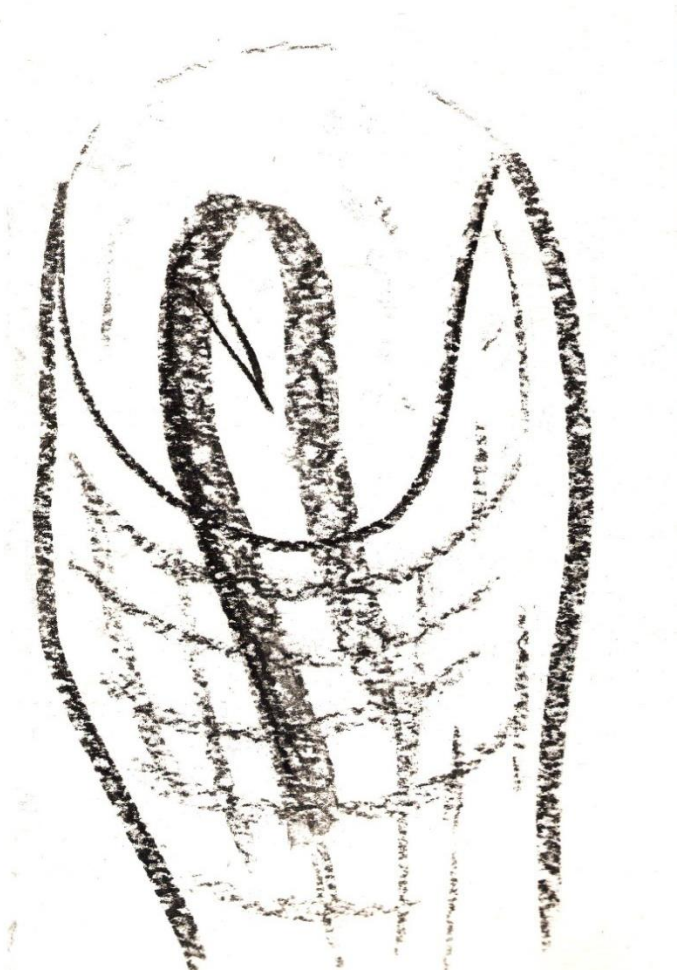

cuneiforme

ai putea tu să crezi
că frunza
e o lacrimă
căzătoare
(în memoria tulpinii frunza
scade în cercuri concentrice…)

că iarba
e o ninsoare
subterană
(cât sânge atâta rană…)

că aerul
e o dovadă uitată
a atlanților
(cuneiformă necercetată…)

că piatra în inima ei
este oglindă începutului
lumii luminii

și grindă casei
e femeia…

trupul ei
răcoros
curcubeu
peste o vale izbăvitoare

unde m-astâmpăr
de dumnezeu

cocon de umbră

străzi sunt
cuvintele…
răsfirate
foșnesc
atingând briza

îmi vin în minte
tot felul…
tălpile goale
abia de învaţă
să lipăie
și eu strivesc
sânii
cu dinţii
de lapte…

cu mâna la gură
mama
încremeşte mută
într-un cocon
de umbră

vadul lui roșca

ți-am zis tată
când s-a rupt digul
lângă
drumul de fier
că la iarnă
ne vom dezmorți
frigul în cer…

măcar
duhul oaselor
chipul zidit
să-l fi răsădit
într-un câmp
cu maci

căpriorii
și inima
caselor
să le fi îngreunat
cu nisipul
din saci

satul ar fi rămas
în picioare
complet până
s-ar fi retras
apele
în siret

clopotniţa
mare
și cocoșii
de tablă
ar fi prins
glas

…în vâltori
pe acoperișurile
răsturnate
îngerii scotocesc
răbdători
cu lămpașele

… dimineaţă ceţoasă
se schimbă garda

luna de ceară

încercănat
gândul
ca o implozie

urletul alb
al himerei
îmi dă târcoale

greieri
sfredelesc
sângele meu

boncănește
cerbul zeu
șchiopătând

ora precum
ghinda
cade în iarbă

captiv între
pietre păstrăvul
subţiază

luna de ceară
taie noaptea
în două

haiku

capcane de vânt
zmeu sprinten nesăbuit
zdrelindu-și glezna

colind

ne fulgeră pe șiră cu colinde
se hârjonesc în suflet lupii tineri
în cer un înger candela-și aprinde
și clopotele bat la sfânta vineri

ce veșnic ninge cearcănele serii
pudrate-s cu mireasmă de rășină
și parcă înfloresc în glasuri merii
… în ieslea lumii pâlpâie lumină

vânătoarea

alergarea
se desparte
de trup
aburind
răsuflarea
gazelei

pieptul
zăltat
plesnește
sublim
timpul

e un icnet
de animal
alungit
doar
stelele-s fixe
și glonțul

… se făcea
că alergam
propriul
meu frig
frigul
din frig

pâlcuri

de cruci
risipite
pe câmp
contemplau
cursa

haiku

la bursa vieţii
negustorul de frunze
licitează vânt

haiku

pasărea din ochi
nu se teme de glonţul
vânătorului

retorică

de care dintre valuri
să te vindeci
bob de nisip
în ţărmul mării

de care vânt
ca frunza
întomnării

și respirând
de umbra

cărui chip…

cum înlănţuie iedera

cum înlănţuie iedera
în ploaia verii
tânăru-ţi trup…
lup
hămesit
dansam
în jur focul

simţeam umbra unei răni
lustruite cu gheaţă
și dintr-odată
m-am împiedicat
în marginea ta
ceţoasă
căzând
fără respiraţie
între doi bulgări de raze

din genunchi
sângele scurgea
nopţi după nopţi fierbinţi
pierdusem
dreptul
să mă dedau
visului
venise vremea cuviinţei…

cu un zid de gloanţe

despărţeam
șchiopătând
linia vieţii
de linia
orizontului

și mă încercuiam
tot mai strâns

ce mai biserică

ce mai biserică
mi-am construit
cu turla între dealuri
îngenuncheate
de ploi

tot mai rar
în clopotniță
foșnește
dumnezeu

trosnesc
căpriorii
și eu…

oxigen letal

se hârjonesc frenetic
șerpi de apă
bătrânul fluviu
sparge în lentoare

tot mai lipit de trotuar
întunericul
curge încins

cu gestul sigur
și impasibil
la semafoare
îngerul
pune virgula

în turn
bate
ceasul
solar

toate taxiurile în oraș
și-au aprins farurile
focalizând spre
braseria aluette
poezia
de cabaret

profetul popular
descarcă letal
un poem viu
îmbălsămat
în rachiu

turnat 1
viral
cu morfeme
boeme

haiku

se scurge roata
în osia carului…
e lungă noaptea

lecţie de umbră

cu lujerul
laser
în mâini
copilul
magistru
trasează
conturul
inexorabil
al clipei

îngeri
cu trupurile
străvezii
așezaţi
în bănci
lustruite
deprind
exerciţiul
umbrei

din timp
în timp
crupierul
de lut
răstoarnă
pe masa
de joc
gloanţe
de argint

haiku

precum fluturii
gloanţele ard argintul
zăpezii din noi

nunta

s-au asmuţit
lătrând
la lună
câinii surdului

surdul i-a priponit
doi câte doi
înhămându-i
la sanie

hii caii surdului

și apare
în jocul absurdului
dangăt de coapse
tinere
o arătare pe schiuri

hii
caii
surdului
ginere…

adânc sub stele

adânc sub stele
amforă de lut
cât o rugă

din osuarul îngerilor
curge fără
sfârșit timpul

niciun templu
nu-i mai mare
decât viaţa însăşi

în sufletul gol
ţrâmbiţează
trupul femeii

ziua de-a curmezișul
nopţii pâlpâie
semn de carte

bursa îngerilor
2012

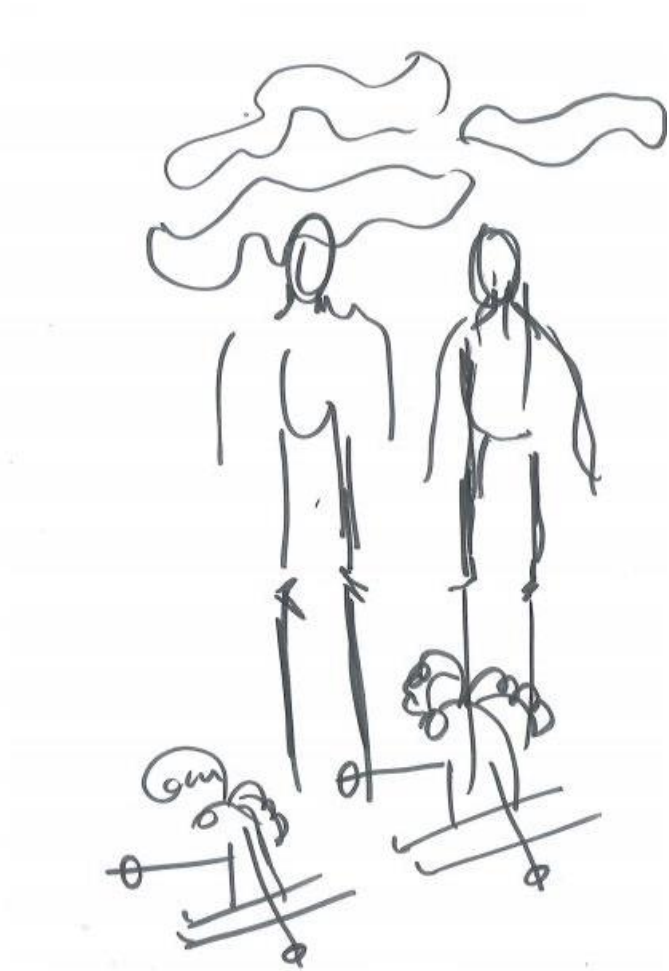

letopiseţul iubirii

o adiere
dincolo de pleoape
urma
paşilor tăi

în jurul
gleznelor
strălucind
siliciul

mâinile mele
mângăie
decojind
risipa

timpul s-a oprit

doar un izvor
susură
scrijelind în bazalt
letopiseţul
iubirii

cinema lumina

cuibar de imagini
spuza cuvintelor
peste zăpada lustruită
din pagini

în spatele
ecranului
zumzetul
greierilor

pauza dintre role
şi fumul înnecăcios
de celuloid
aprins

întâia surpare de mâini
în râpa cu fragi
ademenind
întunericul

tot mai caut iubito
îngăduinţa
firavei
lumini

în metru antic

e sigur că piatra
a fost pe lume
înaintea lui dumnezeu
altfel cum să explici
apele curgând
între pietre
rostogolind
la vale nisipul
şi oglindindu-i chipul
difuz

e sigur că
plictisit şi uşor confuz
marele strateg
s-a relaxat
desenând pe plajă
întâi conturul
umbrei
cu nuieluşa de alun

lucrul era bun

a continuat apoi
cu degetelele
înfiorate
ale mâinii drepte
să modeleze
concepte noi

desăvârşind
trupul femeii
cu linii mult
ajustate
de expertiză

în timp ce
cu mâna stângă
ţinea pe cer
soarele în priză

ceaţă cu aeroport

cercuri de aer
ferecate
schenghenuri…

sub retină
flashurile indigo
ale blitzurilor…

mătasea cuvintelor
pe manechine
de ghips…

aeronave atinse
precum popicele
de izbitura kerosenului

şi paşaportul
în geanta burduşită
cu şuruburi şi cuie…

(lipsesc procedurile
de fixare
ale poemului)

mustind de lună
vameşul
cercetează viza

dincolo metafora
prinţesă
seducãtoare

aşteptând
cu prepelicarul
în lesă…

coverga bunicului

îşi împletise
coverga
din crengi
cu vedere la luncă
unde vălimărencele
se scăldau
hârjonindu-se neruşinat
direct în ochii lucind
ai bunicului

şmecher bătrânul
strămutase
în cer râul rostogolindu-l
în coasta covergii
să-i fie aproape
la udat grădina
cu răsaduri
de stele
în nopţile lungi

toată vara
vălimărencele
reveneau la scăldat
pe albia veche
strecurând drăcoaicele
razele printre gene
şi savurând minunea
mângâierii
pe coapse şi sâni

pleoapa lui dumnezeu

în văzduh
lucrurile
deschise vânturilor
şi fiinţele
norod de îngeri
ce-or fi
se subţiază

rar
se dă prins
peştele în năvod
se strecoară
liber
prin ochiurile
brizei

dar vai
un stol de sturzi
fremătând
în cercuri largi
plonjează
în vârtejul elicei
ca-ntr-un
ochi de apă

zvârlitură
de pietre
să fi fost

și râul
inexplicabil
să nu mai curgă

sub pleoapa
lui dumnezeu
flăcări ruginii
se risipesc
în bătaia
vântului

pluta de piatră

în ochiul
rănit
ca o dimineaţă
în rouă
insula
se scufundă

poate e vina
celui lovit
sau piatra
dinadins
încercuită
de ape

dacă ai un fiu
el va ucide
clipă de clipă
surpând
în inima ta
însăşi viaţa lui

ca un dans ne-ntrerupt
când muzica tace
şi ecouri
rostogolite
către plajă
irump

fructul oprit

se sprijină umbra de noi amândoi
sub măceş glasul şarpelui străpunge clipa
chipul tău bântuit de înger
picură miere în fagure

urma paşilor mută zarea
pietrele în râu clatină gleznele
colină de meri înfloriţi
tinereţea îngână lumina lină

dansul ielelor

suliţi de foc
lustruind
rugina
spinării de bronz
a bătrânului
cavaler

răni oblojite
peste zi
în tufişuri cu rugi
de măceşi

se lasă seara

sub ape
păstrăvi
albesc
nisipul

durerea vie
se scurge
prelung
ca lumina
unui opaiţ

şezusem
cu capul
rezemat

de cornul
lunii

în raze
ielele
dansează
despicându-mi
chipul

încolonaţi şi singuri

şiruri de oameni
încolonaţi şi singuri
cu feţe pustii

vine o vreme
când aerul ne-nconjoară
cu ţurţuri de gheaţă

privesc în gol şi
caut pe boltă
...rar licăr nestins

ne-au împovărat
atâtea straturi
cu ierni

vieţile s-au scurs
în cerul
încercuit

pântecele gol al tinereţii

desferecat
pântecele gol al tinereţii
încins cu litere-tulpini
de păpădie

şi scrisul viu
capcană
rostogolindu-se-ntre
sâni

cu strigătul în lanţ
sorbind
mirat pe buze
stropi de apă vie

şi împrejur aripi
de schije stârnite
în buricele
degetelor

ochii mei crăpaţi
aburind

mi-aduc aminte
cuvintele
netezind în dans
reliefuri vertije

...muşc cu grjă scoarţa
copacului
inima e tot verde
s-au îngroşat
doar literele

iazul albastru

pletele-i
râu revarsat între perne
şi sânii puiandrii de lup
cum scânceau
flămânzi

surde semnale
falangele
degetelor
mângâiau resfirate
răsuflarea în rugi

aud foşnetul
de mreană al iubitei
şi şoimul din carnea mea
sfârtecându-mă
blând

simt aidoma olarului
lutul
lujer pe roată
în cer
crescând

buzele-s arse
către iazul albastru
coapsele nopţi-n surpare
se crapă
ziua

peisaj matinal

în delta nopţii
pescarii deşartă
din năvoade
scrumbii
argintii

alungită-ntre vise
ca o gazelă
sub pala de zori
îţi întinzi pielea-ţi
trandafirie

câtă lumină iubito
sub sănii
bulgări de nori
şi roua sărată
a buzelor
ce risipire calină

ţapinarii cerului

primenesc vorbele
rugăciunii…
sub piele
diluviul mă strânge
precum coaja
unui copac

dacă spinarea fulgerului
ar fi fost ursită
să spargă cercul de nori
poate că ploaia
n-ar fi rămas
nesfârşită

doi câte doi perechi
urcăm pe corabie
mireasmă de sare trece
peste bordul înalt
năpădeşte
precum iarba

înşiraţi pe zare
îngeri ţapinari
în convoi prelung
cară cu plutele
tulpini
de stejari

doar în cer
a rămas pământ
pe un vârf de munte
un platou
cu pădure
de cruci

singuri peştii
uitaţi în adânc
tăcuţii peşti tresar
năluci în ecoul
loviturilor
de secure

tinereţea ne-a căzut de pe umeri

ochii pândesc
la geam
încercănata
memorie…
se clatină noaptea
ca o leoaică rănită
gura-i de foc
scuipă vipere

în spatele draperiilor
răvăşiţi ca două
corăbii cu catargele
asuprite în ţărm
de furnici şi de greieri
presărăm nisipuri
cât să umplem ruina
din obositele chipuri

curge ora din turn
în oglindă se lasă ziua
însinguraţi
ne privim
tinereţea ne-a căzut
de pe umeri
ca o hlamidă
a umbrei

colind

ascultă cum ninge crăciunul
zăpada pătrunde în mine
şi-alungă povara de umbre
din suflet afară prin vine

prea alb nu-i de-ajuns cât se poate
şi-n cer nu-s iubiri doar şi slavă
dar ninge cu-atâta candoare
şi ura e tot mai firavă

isus e aici şi departe
cu el voi cina şi-n colinde
vin glasuri de îngeri aproape
la steaua ce-n noapte se-aprinde

timpul vidrei

roi de lăcuste
izbind retina
în vria
acelor de ceasornic
precum ştergătoarele
de parbriz
fragmentând rigoarea
ploii

un bici de foc
sparge pârloaga norilor
cine sunt să fiu eu
şi-a pierdut steagul
liberul arbitru
în cursa nebună
a întrebărilor
esenţiale

poate meteoriţii
în tăcerea
întinsă a câmpiei
dezmierdând
pielea de bivoliţă a nopţii
din loc în loc
vor deschide hublouri
în interiorul literei vii

la început

cuvântul a fost
piatră aruncată
în mare
şi marea învolburată
înghiţi în burta ei uriaşă
de balenă rapace
focul

numai din mare
se întrupează zeiţa
şi tot în mare corăbiile
se întorc din păduri
unde corăbierii altădată
şi-au ascuţit săbiile
muşcând adânc
lemnul de chiparos

e timpul vidrei
roi de lacuste
devorează
nisipul
clepsidrei...

întorcând
lumea
pe dos

lupta soldatului cu umbra sa

a soarelui cocoaşă
se întinde leneşă
în afară

oştire înfrântă
iarba uscată
se târăşte
printre copaci

doar o fâşie
proaspăt arată
vie şi murdară
flutură steagul
pe ogorul arid

de-atâta luptă
viaţa însăşi
stalactită
ca o lance tandră
îşi prelungeşte coasta
în trupul sleit

stau rezemat
la un capăt
de lance
cu celălalt capăt înfipt
în umbra mea

prizonieri
într-o cocoaşe de foc
dintr-un cer
răsturnat

eu - flamura umbrei
şi ea - bravul soldat

haiku

chivot de raze
zgârâiam sub pleoape
nisipul umbrei

in nuce

un strat gros
de brumă
se cerne
peste oasele
mele de humă…

degete dezghiocate
de unghii
au scăpat pe jos
rărunchii
complicatului puzzle

sigur aş putea
risipi pe planşetă
pajisti verzi şi pot grăbi
licitaţia cu
fluturi târzii

numai că totul
ar aduce cu un viol
s-ar clătina
somnul domol
al pietrelor

sus în înalt
peste faguri de stele
îngerii toarnă
asfalt
proaspăt

flori de cireş

noaptea se adaugă zilei
precum coaja unui copac
…mâini aspre înfăşurând
trupul tău tânăr

coline line
sub cearşafuri de smalţ
descoperind ochi
flămânzi în degete

în camera de lux
a hotelului
glorioasele efemeride
ard mocnit

între tic şi tac timpul
aniversează o sută de ani …
între Yin si Yang
ning flori de cireş

haiku

lanţuri de frunze
liberă între piscuri
numai clipa mea

ca o pădure sufletul

ca o pădure
sufletul meu troienit
izbit de viscol

ies din nămeţi cuvintele
căprioare flămânde
haikuuri
săltând pe
zăpada încinsă

necuprins
de alb
răzvrătit

şi vânătorul
din departele verii
cu mireasma
otavei
în praful de puşcă

psalm

a privit împrejur cumpănind
iscusitul meşter
cerul cu focul luminătorilor
apele şi pământul cu verdeaţă
lucrul era bun

şi-a împreunat mâinile
şi-n rugăciunea lucrării sale
l-a zămislit pe om după propriul chip
dându-i duh
scrie scriptura

şi-a mai trecut o zi
dar şi o noapte
cum să laşi pradă omul
singur să păzească via

cu grijă mare a scos o coastă
din somnul lui
şi a străpuns cu ea
bulgărele albastru storcând deasupra
boabe de rodie

îi plăcea cum se împlineau
în căuşul palmelor
rotunjimile coapselor
şi ascunzişurile femeii

astfel a fost seară
cerul apele şi pământul
s-au ostoit traversând
împreună ispitele nopţii

în dimineaţa celei de-a opta zi
i-a poruncit omului
cu gândul curat
toate zilele vieţii lui
să-şi zidească femeia în iubire

şi înluminându-se
s-a depărtat

îmblânzitorul de sturzi
se dedică anei mihail

eu nu-mi însemn cuvintele
ci doar umbra lor în nisipul
plajei pe care scriu

scrijelesc literele
cu nuieluşa de velniş
inventată de saramago

sau joana carda
îl inventase pe pedro orce dar
nu sunt atât de sigur

tu nu ştii să spui nu
eu nu ştiu să-l asum pe da
cum anaiso îşi asuma norul de sturzi

ne potrivim aşadar
cumva absurzi iubim la fel
amiaza lucrurilor de fum

ce pot să fac dacă
semeni cu tine îndeajuns cât să tacă
o piatră aruncată-n aldine

nici cerbere nu mai latră
apele s-au retras reverberând
de la şes în amonte

omul de zapadă
se dedică soţiei mele

omul de zăpadă s-a oprit la geam
parc-ar fi o şoaptă dintr-o rugăciune
l-a-mbrăcat în raze steaua de pe ram
şi-i stârni în ochi-i jarul din tăciune

omul de zăpadă stă acolo-n ger
să primească renii încă de cu seară
îngerii pe schiuri colindând prin cer
i-au aprins în suflet lumânări de ceară

omul de zăpadă a rămas de strajă
renii se-ntremează-n vălătuci de fum
moşu-mparte daruri însoţit de vrajă
dar e scurtă noaptea să plecăm la drum

omul de zăpadă fericit fireşte
prezentă onorul moşului plecând
n-a simţit căldura cum îl năruieşte
şi de bucurie a căzut râzând

ninge

se dedică poetei florina isache

iar s-au jucat îngerii
toată noaptea
s-au zbenguit
s-au bătut cu pernele
lor moi
un fulg n-a rămas în cer

ne-a acoperit zăpada

parcă şi sângele-n mine
e alb
îmi ţin strâns
în pumni respiraţia
să nu-mi scape
ca pe vremuri

sfoara la zmeu

lupta cu umbra

se dedică poetei magda grigore

eu şi umbra mea
am decis să rămânem pereche
cât timp parcurgem
pe firul apei
drumul în peşteră

(e o alegere prestabilită
singura
numai că optând
în libertatea deplină a deciziei
l-am stârnit pe dumnezeu
liberul arbitru
ce stă între noi
cu privirea oarbă şi imparţială
cumpănind apele)

ne sprijinim unul pe celălalt
în întuneric acum

ea stă cuibărită ca un ghem al fricii
în mine
încărcându-mă cu ioni negativi q
şi pompând neîntrerupt
prin cele 12 meridiane

…o uzină electrică
în vârf de sarcină

irizând scheletele
albe fosforescente

…stalactitele timpului
stâlpi fragili
de susţinere

la capătul drumului
pe dedesubt
în lumină
sprinţară ca o veveriţă
umbra sare înaintea mea
şi în jurul meu

ţopăie aruncându-mi
priviri protectoare
călcând uşor furnicile
şi nisipul

şi se hlizeşte mirată
de puţinul ascunziş
care mă încape
în năimiaza arşiţei

virus

rămâne aerul
atârnat de inele
precum căldări cu mortar
balansând pe schele

nu mai pui bază
pe scripeţi
şi nici pe poduri
apele sunt dezlegate în noduri

şi-n clorofilă verdele
dansează eteric
precum balerinele
pe muntele sferic

golit de ziuă
cerul în noapte
zdrobeşte-n piuă
stelele coapte

gold gold
gol pustiu
spiritul apusenilor
apriori târziu

în mireasă dospeşte
un viitor criminal
sămânţa virusului

colcăie într-un portal

îmi ies din mire
dumnezeu ipocrit
îmi dă de ştire
că n-am murit

octombrie, văduvă tânără

octombrie
văduvă tânără
descheindu-şi cerga de ploi
a scăpat din zăgazuri
izbindu-mă

cu braţele slabe
descărnate de frunze
mă încleştez
de coama de murg
a vântului

cerul se clatină
şi-n ochiul înceţoşat
vânătorul
îşi pierde
şoimul

mă las în genunchi
parcă picioarele-mi
se scurg
în două
firave ape

înfrigurat
o descopăr
goală cum o lăsase

dumnezeu
când îi murise omul

i se-mpliniseră pulpele
şi şoldurile
îmbiau doldora
de parfumul
merelor

cum să cuprind
umilinţa de-acum
a tinerei femei
să dau cep vinului
să curgă

şi cum
întinşi pe pământ
să îmi desprind fiinţa
de sabia
celui înfrânt…

inima-mi se zbate
în capcana
strâmtă

bursa locurilor de îngeri

în răstimpuri
cad păsări
una după alta
precum casele
de chirpici
înmuiate în
armătură

cum să cadă
o pasăre din cer
dacă nu s-ar răsturna
pământul
din când în când
ca o clepsidră
cu oasele istovite
de viitură

şuvoaie
de bolovani
se rostogolesc
pe versantul srâmt
cât un gât
de lebădă

un lanţ de îngeri
surfând
supli
se strecoară

bine antrenaţi

pe scara mică
agăţată
în turla bisericii
lustruind
scândurile cu ceară
încolonaţi
aşteptăm
bursa locurilor de îngeri

încălzire globală

niciun protest nu surpă cerul
viaţa se prelinge pe buze
sevă a unei căpşuni strivite…
un tsunami izbind
inima verde

cuvintele curg sângerii
gesturile se descompun
în imagini de lumină frântă
cu fiecare greşeală
învrăjbim îngeri

strigătul e un carusel sublim
şi explozia...
de explozie incumbă
adăposturi antiatomice
toţi murim

femei goale
cruci albe
în cimitire
militante greenpeace
se aruncă în valuri

…gândesc sigur
am o problemă
(şopârlă întinsă la soare
pe plaja unui ochi

deschis timpului)

mă retrag apoi
în aşternuturi curate
alergarea în doi
e ca fericirea tâmpă

îţi ating sânii
pe rând
grijuliu cum atingi
trăgaciul
unui pistol

trebuie sa fim radicali...

în puterea nopţii cântă o pasăre
la far valurile se sparg
în bar se ia ultima comandă
amice nu strica zarurile...

ţi-e scris
lumea verde se va răci
ia-ţi minţile de pe mine
ţi-e scris
lumea verde se va răci

au ieşit pictorii la miting
se dedică pictoriţei maia martin

au ieşit pictorii la miting
jerpeliţi cu bărbile lor soioase
mătură caldarâmul de frunze

s-au coborât de pe ziduri
lunecând din icoane
umbre de sfinţi

autorităţile au fost surprinse
dispăruseră din păduri
toate rezervele de clorofilă

în catedrala lunii noiembrie
e deja dezmăţ
a dat strechea-n culori

au ieşit pictorii la miting
în loc de portretul dictatorului
agită nuduri cu ochi de smarald scurşi

de parcă s-ar fi răsturnat
pădurile în găurile negre
din orbitele lor de urşi

fleur de marronnier

când trupul îmi va fi
golit de umbră
nu voi mai iubi

cuvintele ard jucăuşe
flacără pe ceara
lumânărilor
pentru morţi pentru vii
se caţără
ca vrejul lumina
pe uluci
şi-apoi coboară-n noapte
molcom
gardul
înserării

înăuntru-n mine
sub creasta unui ţipăt
un lanţ de îngeri
surfând
se prăvălesc
în danţ
ca o avalanşă

pârtieeeee
strigă în delir
lunecând
pe planşă

întâia îngerească
fleur
izbindu-mă
cu parfumul
de maronier
respir…

semn de carte

viaţa e
dinaintea mea
lunecând în nisipul albastru al ierbii
om de vânt
fără chip
crescut din trup

efigie
în care timpul
a nivelat
reliefurile

filă de carte
scrisă de înger
împingând roua
în hieroglife suspendate
şi înflorind aerul
precum coarnele unui cerb

la capătul zilei
noaptea muşcă din carne
literele se întorc
împletind pe trup
o cămaşă de zale
sufletul flacără
se zbate în colivie

nevăzută ca o floretă

pasarea cețiii
punctează-n asalt
tuşe cu trandafiri
galbeni

porthartul cu dragoste

prietenei mele albastre claudia duminică

ţin în porthart
o bucată de asfalt rulată fin
covoraşul meu fermecat
cât un petec de cer senin

mi l-a dat zâna
odată cu creta
(creta aia superdotată
prindea culoare după gând)

pe covoraşul întins
înşirase şotronul
şi fără griji ţopăia
urzind razele

m-a învăţat să desenez
în jurul gleznelor
am trasat cu albastru
conturul unui lac

apele s-au ridicat în genunchi

atunci am desenat o insulă
insula s-a rotit împrejur
risipindu-se
într-un norişor verde

ne-am înlănţuit în iarbă umbrele

m-a prins de încheietura mâinii
şi cu degetele mele răsfirate ca nişte petale
a nisipit praful de cretă
curcubeu între sâni

râdea tot timpul

m-a pus să închid ochii
şi mi-a desluşit
învelişul de taină al culorilor

n-am mai deschis porthartul
nu mai ştiu dacă
funcţionează vraja

dealul morii

din dealul morii
ţipătul înfundat al zăpezii
spre strada mare
a spart direct în mine

un accident grav stupid

uniformele
se calcă în picioare
nu se mai disting
politiştii
de brancardieri

pe asfaltul încins
pompierii
cu tulumbele
împroşcă zăpadă artificială
ştergând urmele

ca la un semn
au descins
îngerii
desenând
cristiane pe schiuri
şi ţesând
cu lămpaşele lor
beteală de argint

traversându-mă
de parcă
sângele meu
ar fi devenit pârtie...

… atâta a nins
înfundat perfid...

pe sub unghii a răbufnit
mirosul de fân răscopt
proaspăt cosit

tablete în alb şi negru
2011- 2013

dacică

îi scurtase de cap bărbatul un centurion roman
lui i-a scos apă ne-ncepută din fântână turnându-i apoi să se cureţe de sânge şi sudori pe mâini şi pe chip la rădăcina unui pom
l-a primit în odaia bună cu ferestre spre răsărit şi flori de muşcate a întins ştergarul pe masă şi l-a omenit ca pe-un învingător cu pâine şi vin
tot timpul a rămas în picioare mândră
pe cărarea nopţii în rătăcire l-a însoţit reavănă ca un ogor i-a făcut un fiu l-a iertat şi l-a iubit
o gazdă perfectă
doar că nu l-a învăţat să tacă în limba dacă

întoarcerea

bunicul trebuia să plece la cer
aşteptând luntrea verifică din listă cu îngerul obiectele necesare călătoriei carnetul de însemnări bănuţul de argint tabachera paharul cu whisky şi fotografia aia îngălbenită a bunicii cu calul în faţa prispei mâncându-i din palmă covrigi de buzău
şi dintr-o dată se lumină ieşind din buimăceală lipsea ceva uitase gheaţa
cum să-l cinstească în poartă pe sfântul fără gheaţă-n pahar...venise şi caron … să mai aştepte întoarcem după gheaţă

perfuzia

mă duc la vale de parcă lunii apele mării când vânturile dedesubt îşi aştern somnul şi păsările se retrag într-un cântec mut

alunec plonjând prin stelăria cerului cu îngeru-n spate surfând suplu sub creasta valurilor

e o linişte mare cât clipa din urmă rătăcită în mărăcini

dintr-o cornişă de deal acoperiş peste lume răsărea soarele orb picurând sângele

încordarea valeriei îi lăsase pe frunte broboane de rouă

reuşise perfuzia

pastile de timp

pastilele cu timpul lucrează n-au nicio treabă cu organismul

ţi se dă la naştere un timp al tău şi un număr aferent de pastille un fel de unităţi concentrate n-are importanţă culoarea sau forma albastre roşii mai mici mai mari… nici ziua niciodată nu-i egală cu altă zi

unii le consumă după reţetă riguros seara dimineaţa alţii se dau sportivi şi-apoi le iau cu pumnul

degeaba intri-n panică sau te pui bine cu farmacistul tot alea sunt

oricum la ultima se opreşte timpul

omul cu puşca

omul cu puşca se eliberase scăpase de frustrarea umilinţei…atâtea nopţi eşuate în mângâieri sterile şi lungi…

trupul ei devenise un sloi de gheaţă pe care mâinile lui îl şlefuiseră închizându-l apoi într-un chivot subţire de tablă

nu l-a putut ierta cum să-i ierţi neputinţa...era împotriva firii el o crease

acum trupul gol întins pe spate şi priponit în miezul zilei cu sfori pe aripa încinsă a camionului unde purta şi vânatul cel rar în văzul lumii şi sfidarea legii când se nimerea să împuşte vre-o căprioară…

trupul ei serba scăpat din zăgazuri singura lui victorie

poveste de altădată

într-o altă zi ar fi vrut să facă un duş
mi-a cerut în vorbe puţine o pijama sau un tricou nu era apă s-a dezbrăcat fără jenă descoperindu-şi sânii rotunzi clipele deveniseră lungi ca degetele-i încremenite pe nasturii cămăşii ce nu doreau să se mai încheie…
şi-a pus capul pe pernă şoptitindu-mi că e bătrână şi obosită s-a cufundat în somn ca într-o apă adâncă
am împins-o pe plajă către perete
căldura trupului degaja o mireasmă de sare ţipetele ciudate ale pescăruşilor pătrundeau prin geam

pensionarul

pensionarul ce fiinţă ciudată
foşgăie ca furnica prin iarbă la rădăcina timpului cărându-şi în sacoşa lui goală tot mai grea umbra
toate-i sunt potrivnice...
azi-noapte banditul de păianjen şi-a ţesut pânza în urechile lui clăpăuge spre dimineaţă ceasului din perete i-a fost jefuit tic-tacul şi ajuns târziu la farmacia din colţ văzu că jandarmii puseseră lacătul eliberând zona pentru o ameninţare iminentă cu bombe
taman azi când trebuia să sosească un transport cu ceaiuri din fructe de pădure…

şobolanul alb

ieşisem din somn

trecuse primejdia pierise şi nelegiuirea crimei sau trădarii ce-o fi fost să fie

imaginile de groază dispăruseră doar golul acelor clipe apăsa mut oare ce săvârşisem memoria surescitată nu mă ajută

voiam să uit…

nu eram prea sigur pastilele medicului de la laboratorul de sănătate mintală după saptămâni de nesomn parcă mă trăgeau înapoi într-un loc mâlos din care mă zbăteam să ies simţind că mă acoperă frica

când şi când şobolanul acela mare alb mă fixa din oglindă mustrător

acoperişul cerului

nici nu apuca soarele să-şi spele-n rouă sudorile nopţii când pleca la muncă

ciocanul canciocul pentru smoală foarfeca de tablă găleata scripetele aşteptau de cu seară în sacul de rafie

ţigara în colţul gurii scotea fum…

la prânz mormăia ,,cu răbdarea treci marea”când îl strigam

fără vapor în mintea mea puţine şanse...

de la un timp ploaia grozavă şi-o ameţeală îl ţinea de pat până-ntr-o zi când zise ,,tu mărie să-mi aduci sacul urc musai că s-a spart acoperişul ăl mare şi dumnezeu n-are răbdare…”

îndoiala

omul avea un braţ de scrumbii
le ţinea strâns la piept traversând deşertul
un copac desfrunzit ce zgâria arşiţa cu crengile lui uscate
îşi pierduse de mult cuvintele nu-şi mai îmbraca
gândurile şi gândurile îi înţepeniseră flori de gheaţă pe
pojghiţa subţire din ochi
când şi când cădea o scrumbie fruct prea copt din
crengile amorţite se apleca s-o ridice dar alta cădea la loc
un timp le-a perpelit în sarea nisipului le
împingea cu piciorul şi urmându-le făcea din nou câţiva
paşi
îşi pierduse răbdarea s-a trezit buimac la ultima
scrumbie ce-i sfârâia în mână de parcă s-ar fi aflat pe jar
şi-a şters cu dosul palmei gheaţa din ochi
doamne ce mă fac... își regăsise cuvintele şi gândea…
dacă merg înapoi iau urma scrumbiilor dacă merg
înainte…

norduri
2014

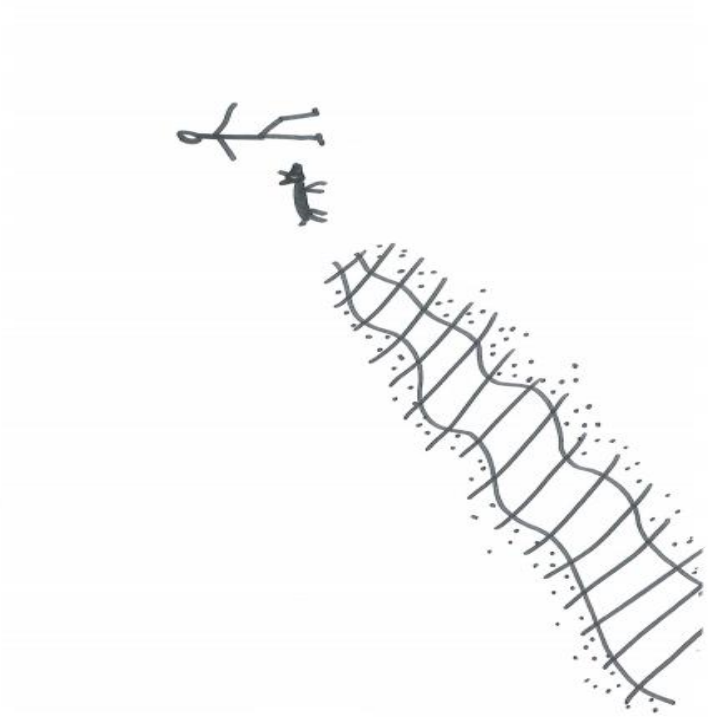

tropar

băut-am apa sfinţită întâiul
şi înnoită pare să fie faţa lumii
m-am bucurat de taină
întru hristos şi-mi simt
trupul curăţat
de păcatele cele multe
cugetul e ca un drum deschis
mă arunc în vâltoare după cruce…
subţire ca peştele şi ca el
de ager prind crucea
apoi din casă în casă
o înfăţişez cu smerenie
celor care-mi deschid
ion mi-e numele
şi v-am adus un tropar
mănunchi de busuioc
înmuiat în apa sfinţită
a iordanului

mlaştina albă
întâia călătorie

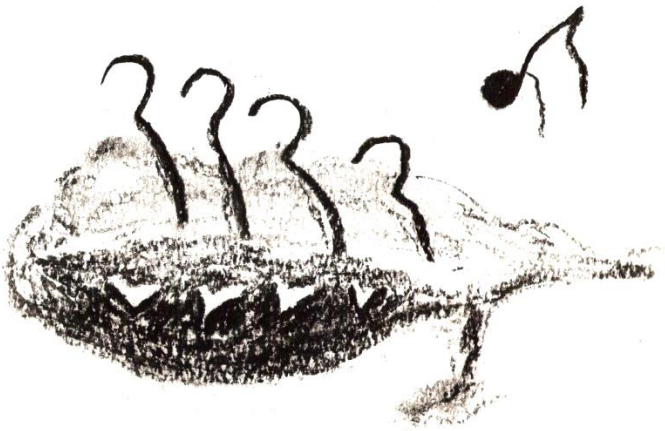

nordul de literă

ţin aproape linia sinuoasă
a valului înotând pe spate
cu branhiile
sincronizate la tastatură
fiecare literă pare
o gură de metrou
prin care se resorb
în plămâni
călătoriile
expiraţie-inspiraţie
în ecou...

au urcat în tren
şi gările din care am plecat
pilotez un vehicul amfibie
halou
scufundat
într-un ocean de absint
nor de argint
călător
prin găurile negre...

mi-am luat oraşul
grădina publică
străzile pavate
cu piatră cubică
pădurea
în delirul culorilor

claxonul salvărilor
răsturnat în holul
cinematografului lumina
în însângerata iarnă
când ne-a crescut brusc
adrenalina
şi la spitalul judeţean
s-a tras
într-un cetăţean...

retras
în crevasele tastaturii
îmi feream oasele
de glonţul
ce mă putea atinge
prin geam

pădurea scufundată

m-am războit cu o caracatiţă
jucându-mă cu focul
braţele-i întinse
prin tavan şi pereţi
au rupt vălul albastru

aveam prieteni fete băieţi
împleteam cuvinte din ţipirig
nu eram un sihastru
insipid

delimitând locul
cu sârmă ghimpată
caracatiţa m-a împroşcat
cu cerneală şi frig

am văzut atunci
pădurea scufundată

poem uitat

dinspre nord vin cuvintele
soldaţi în refacere
obosiţi sub pielea lor transparentă…
în sângele gros coclit
în loc de steaguri
bandajele albe abia mai flutură

pâlcuri pâlcuri
în propria umbră
se așează pieziș
potrivindu-și timpul
după mușchiul copacilor
și sunetul cornului după clopotul mut

soarele însemnat de suliţi
se zbate la capătul zilei
doar nordul nu minte
literele ies în lumina
lăptoasă ca râmele

calea lactee e un câmp arat
în urmă păsări de noapte
răscolesc brazdele

lebede albe

oase albe de voievozi
sub clopotele
mânăstirii dorm
lustruite
în clepsidra veacurilor...
rareori tulburate
de vânturile nordului

se trezesc noaptea
în tăcere
mișcă lespezile ferecate
ale porţii
și se strecoară
ca-ntr-o părere afară
cu gâturile lor înalte de lebădă

cu chef de plimbare
dau o raită în sus și-n jos
albind asfaltul
căii lactee
apoi ascultă uimite

...tot mai stins bate în toacă
inima crucii
flăcările comorilor
nu mai joacă pe munţi
munţii tot mai tociţi
și uriașii mărunţi...

nord de stea

recunoşti că ţi-am spus fiule
să bei apă doar din fântâna
pe care-o cunoşti
altfel s-ar pierde-n nisip
umbra ta verde
precum coaja de nuci
într-un răboj fără chip

nu ne e dat să murim
de mai multe ori
nu știm ce-am face
cu mai multe vieţi
transhumăm lerui-ler
cu pădurea de cruci dinapoi
și-nainte cu pădurea din cer

când va bate clopotul în dungă
ai să simţi tropotul cailor
însoţind paşii tăi clătinaţi

treci o singură dată prin strungă

ei toţi se vor strânge bărbaţi
de pe văile lor pe valea ta
tu cu fiul tău crud de mână
vei deslușiîn fântână
nordul de stea

mlaștină albă

suntem o ţară tristă
o ţară nu un popor
popoare s-au mai văzut
călătoare prin deșerturile roșii

strămoșii în munţi
i-au păstrat vie fiinţa
bărbaţi asprii bărboși
nu încercaseră umilinţa

dădeau roată cu privirea
de la sud către nord
cu credinţa în inimi
și sabia curbată la șold

la lună plină coborau zările
scuturându-se de pietre
și se primeneau ostoind
înnoptările tăciuni în vetre

reveneau pe munte cu zorii
luînd cu ei de izbavă
mirosul de femeie al pâinii
și pentru zei ulciorul cu otravă

soţiile dacilor descenușate de suflete
își spălau trupurile în apa norilor
și se-ntindeau la răspântii
mlaștină albă – cuceritorilor

muntele

pare o catedrală muntele
cu turlele înălţate
smintit în hăul
albastru…

sau ruina unei piramide
bombardate de ploaia
milioanelor
de perseide

pete în soare
stau îngropate în stâncă
umbrele uriașilor
în picioare

cu furca în mână
o femeie toarce firul
dintr-un caier
de lână

surâsul smuls somnului
răzbate chipul ei blând
de icoană a maicii
domnului…

patru călăreţi

sunt steaguri
pe fundalul imaginii
patru călăreţi porniţi spre nord
îşi scutură colbul
în colţul paginii…coborâţi din şa
clatină umbra unui copac
întinsă ca o apă stătută

de atâta mers
le-au încolţit unghiile
scormonesc locul în iarba uscată
dacă au norocul sub cazma
va ţâșni izvod
şi zăresc în oglindă cele patru zâne
dansând în aburi

au feţele acoperite
cu maramă şi pe umeri
aripi de fluture
corpurile lor se scriu litere albe
îşi fac vânt şi se despletesc
de parcă ar fi
ierburi vii

ritmul devine mecanic
trompeta cade ca o secure
sprijinită de aer
se izbeşte de copacul

ce rămâne drept –
cu noaptea prăvălită
peste tot

nord de guștere
se dedică poetei gabi shuster

am citit undeva
un poem
ca un totem
solar

în peisajul german
case cu etaj
şi obloane
trase pe ziduri

bântuiţi de lună
nemţii interpretau
la pian
lieduri

pândeau împreună
un guşter
care deja intrase
înlăuntrul lor

un singur guşter
suficient singur
în tufişuri
de oase...

zile şi nopţi
ani la rând

improvizând la pian
în siaj...

guşterul
îşi trăsese
peste tancul lui
cu şenile
blancul
de camuflaj

crisalidă

stare păroasă de crisalidă
piersică dată în pârg
ceva dospeşte în mine
gata să spargă
precum gogoaşa
eliberând
fluturele

ace îmi trec prin piele
împingând mahrama
gândurilor
lumina întunericului
se scurge în ochi
nu disting
stelele

sinapsele duduie
iar urechile copleşite
de sunetul telegrafului
captează în pâlnii uriaşe
urzeala
curentului
electric

puzderie de litere
ghemotoace de fire
spiralate se rânduiesc
în vălmășagul cuvintelor

crescătorul de viermi de mătase
în haină oficială
verifică poziţia corectă
a piciorului pentru elan
în blocstarturi
gata să restarteze
desprinderea

dacă nu am ales
cursa care trebuie
rătăcind nordul…

m-am antrenat haotic
înconjurând versantul înzăpezit
până când oboseala
mireasmă de pâine
binefăcătoare
m-a aruncat
în somn

nimic nu mă mai leagănă
continui să avansez
intrând adânc pe culoarul meu
în verdele frunzei de dud
încadrat de viermi
parcurg
ultimii metri

o ploaie mocănească
îmi inundă creierul

nordul de salcie

înflorise salcia
la margine de drum
crenguţele atârnau subţiri
snopi de lumină
cu flori galbene și
frunzuliţe verzi
precum cuvintele
într-un poem

dimineaţă creștinii
au trecut la biserică
și mă tem au tăiat
câte-un mănunchi
de stâlpări
să împletească
din ele coroniţele
pentru icoane

azi aș fi vrut
să-ţi împletesc coroniţa
dintr-un poem
când te uitai în oglindă
dar peste umărul tău
m-am zărit
ca un trunchi
de salcie…

nord de umbră

drumul de dinapoia umbrei
aşa cum e viaţa
umblă cu capul spart
un pian imens potriveşte sunetele
bile de dimensiuni diferite
din sticlă albastră
rostogolite pe trepte către plajă

trece un tren pe calea ferată
şi lumina mătură în noapte
ferestrele vagoanelor
la o spinare de traverse –
cine stă să le numere le purtăm în spate –
te plezneşte pe faţă un spot luminos

ai putea crede că nu se mai opreşte locomotiva
e un ritm terestru cu intermitenţe
ca travaliul unei gravide
cu umbra căzută în noi
şi capetele sparte
rătăcim mulţimi vide

dans cu negresa
a doua călătorie

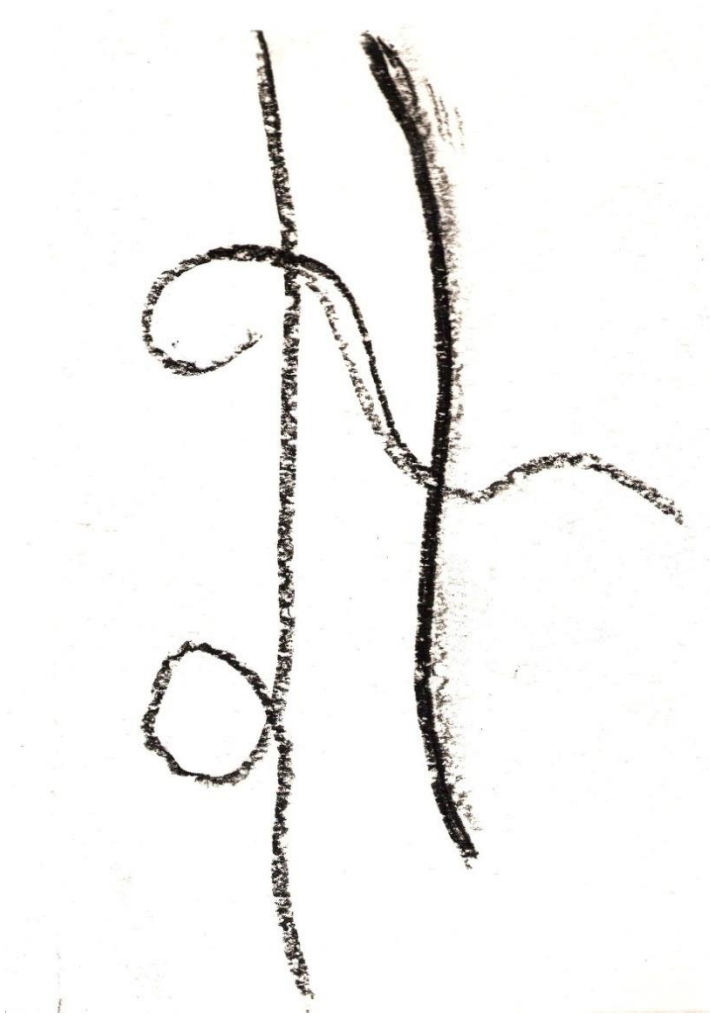

crochiu

la început a fost pictorul
înmuindu-și în spuma mării penelul
ea privind către nord ţinea deasupra
un glob luminos
abia de-i cuprindea inelul cu braţele

în jur aerul se înroșea dimineţii
sub tălpile goale tot mai albastrele
fremătau valurile
trupul ei liber între cer și pământ
cumpănea malurile… astrele

el rob frumuseţii se deda risipei
urca pe dealuri cobora șesuri …
în umbra tușelor potrivea înţelesuri
răscolind peste culorile clipei
nisipuri

prinţesa nordică

cu mersul tău de prinţesă nordică
te-am zărit într-o carte cu litere de iarbă
amândoi pe insulă
alergând desculţă şi potrivind
într-un puzzle cuvintele

atât de caldă vânt învăluit în
parfumul florilor de cicoare

pielea ta albă
îmi încreţise degetele
nu te puteam atinge
de carne vie

te puteam respira risipindu-mă în aer
şi luminându-mă de respiraţia ta
te puteam înota arcuind braţele curajoase
deasupra valurilor...

mă regăseam eşuat în ţărm
un timp sunetul mării
mă însoţea din cochilii
ecou nevăzut

pescărușul

traversat de cântecul tău
cum marea de un frison continuu...
tu ieşi din spumă printre piruiete
lunecând în ceaţa subţire
şi intrându-mi în gură
şi-n ochi…

singur pe faleză
sărat de tine
te simt prin toţi porii
pescăruş ce mă sfâşie
cu sunetul acela ciudat şi trist

clipele sparg
nimic nu mai are
întinderea corectă
o maşină se striveşte de pod

mă arunc pe spate spre valuri
plutesc în aer nu ştiu dacă
voi reuşi să ating apa
arcul buzelor tale
marginea lumii

de care mi-am agăţat respiraţia…

nord de animal

acea înfăşurare de linii
curgere de ape
coapsele întinse
pe nisipul plajei
sunetul baritonal
al saxofonului
agăţat de statueta
de jad imperial
ce dansează
şi lustra
clătinându-se
fluture orb...

ţipă aerul corb bătrân

fericirea e
animalul de pradă
care pândeşte
dar nu te-atinge
să nu-i simţi
ghearele

dans cu negresa

ritmul pune stăpânire pe braţe

pe coapsele care se unduiesc
mătasea neagră a ochilor mei
lunecă înfrigurată
descoperind sub piele luciul de abanos

sfâşietor dansul unei femei singure

clapele pianului se sparg
ca razele soarelui roşu
când se ating de valuri
şi intră dedesubt

am trecut prin viaţă
asemeni lui
fără să dansez cu negresa
în consecinţă

fără să înţeleg nimic

nord de strigoi

azi-noapte te-am văzut goală
între oglinzi
apele lor te încolăciseră ca două
pârâuri gemene de munte

se repezeau pe curmătură
între muncele rotunjite
de dogoarea verii
săreau stropi

abia de zăream
două mure
așezate simetric
în calea sălbăticiunilor

ochii mei doi
tocmai învăţaseră
să urle ca
puii de lup

spre dimineaţă
ai deschis fereastra
afară bântuiau strigoi
și crăpau pietrele în ger

grâul încolţise pe
pervaz și funia
de usturoi
atârna de cer

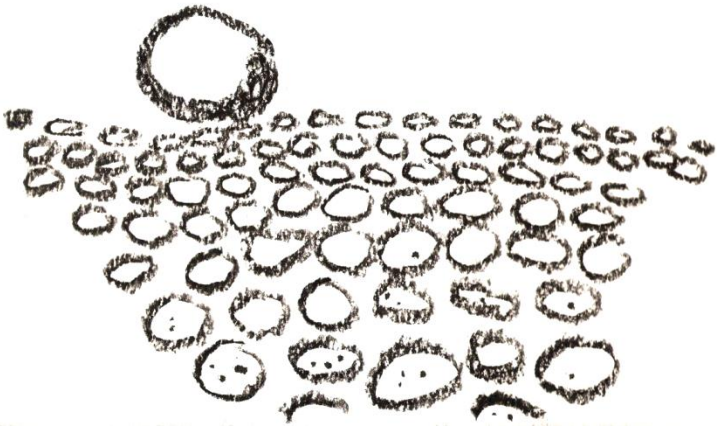

peisaj marin

în fereastra deschisă
cuvintele se scriu direct în mare
pe decupajul albastru
care se adânceşte sau se întinde

nici urmă de valuri
vântul îşi face cuib
potolind pe strune o muzică
ce se deschide în lumină
cum dimineţii
lanul de floarea soarelui

trupul de abanos al femeii
eliberat de mângâieri prelungi
iese din raze
şi tresare când razele
se transformă în lacrimi
şi cad în mare

se arcuieşte negresa
ca o stafie dispărând în adânc
după un timp
o zăresc despicând apa sărată
cu un crab pe sân…

cireșul de mai târziu

te-am aşteptat
cum aştepţi să se coacă
cireşele de mai târziu iubito
şi iată că s-a-ntâmplat minunea
cireşul alergând pe scări
doldora de cireşe a urcat
la mine în garsonieră

n-am decât să mă urc în cireş
să simt în cerul gurii
dulceaţa fructelor...

ştii cum sunt eu acum...
îţi poţi închipui…
stau şi mă-ntreb ca prostul
privind în tavan
îndoit de picioare
ăle mai demenţiale
cireșe…

dans cu erinii

ai desfrunzit
în învelișul zăpezii
unde ne înstrăinaserăm goi

„cu nuielușa de velniș”
desenai
memorii
în petalele strivite
sub noi...

dincolo de geam
mijeau zorii
ispite
ademenind
iezii
la păscut...

sărind pe fereastră
sprintenă
în roua grădinii
ţi-ai strecurat
gleznele
în iarba albastră
dansând cu erinii

şi din caierul
umbrei
s-au înteţit

vâlvătăi...

ochii mei
scânteiau
amnar prelungit
în desfrâu

erai iar
cremenea
din soare
de care-mi
zdreleam
ochii

eram
apa
de râu
din care-ţi
croiam
rochii...

joc cu răsăritul de lună

cu noi odată
pe coama muntelui urcă luna
întunericul lunecă printre pietre
aşez cu grjă talpa piciorului
să nu calc şarpele
pielea lui rece
te săgetează ca arcul

aş putea să întind mâna
aplecat peste balustradă
să ating marginea lunii
şi să împing
rostogolind cercul
pe uliţă în copilărie

mai bine prind o rază
şi-mi fac vergea de argint…
dar raza lunecă
sub bluza ta roşie
strecurându-se şarpe
în culcuşul cald
şi muşcând mărul

mă simt ca dracu…
adevărul e că odată
mi-ai promis
că mărul ăla
e numai al meu

drumar

a înflorit ghimpele
a făcut o floare roz moale
deschisă în sinea ei
ca o tuberoză porno
a nopţii

invidia pietrei colţuroase
ce-ţi intră în talpă
pe poteci muntoase
s-a transformat în mândrie
deşănţată

ea e singura care rămâne
stearpă când treci…

în urma ta vine paznicul caron
şi mângâie piatra
însângerată cu un sărut
e o piatră rară şi piatra latră
căci a durut

îţi spun eu latri degeaba
e un destin
vezi cum se înfruptă
din lună întunericul…
turmă de iezi
scoborând printre brazi…

e o luptă
un destin necesar

azi zorii nu mai vin
doar asfaltatorii...
şi să ştii eu nu sunt caron
ci un drumar
care vopsește cu var
linia întreruptă

ipostazele nordului

eşti
pe patine
şi te desprinzi…
simţi respiraţia
ascuţită a gheţii
te abandonezi
într-un triple toe loop.

sau
în faţa
calculatorului
ninge fulgi albi
îţi intră înghesuiţi în ochi
furnicile ies
de sub buricele degetelor

alergând
pe tastatură
invadează ecranul
se îmbulzesc literele
precum talazul mării
pe stânci
în burta unui pian...

eşti
pe corabia mea
corsarul blând
dezghiocând scoici

cu un cosor de argint
și eliberând sâmburele
rupt din stea

luna ca un ban vechi
a treia călătorie

coregrafie cu frunze

copacul din fereastră
e acum o arenă cu aplauze
coregrafia se schimbă
la un semnal şi razele
înscriu literele sărbătoritei

vântul unui sentiment comun
alege unghiul cel bun
în bătaia piezişă a frunzelor
oglindă care freamătă
respirând un verde intens
de mătase pe suprafaţa
încreţită uşor a apei

spoturile luminoase strălucesc
ridicând din iarbă
pe o scară rulantă
cifrele în urcare
lângă mine fiul fiicei mele
ţopăie într-un picior,
dornic să sară treptele

nordul poeţilor

poeţii au picioarele în catalige
să spargă cu fruntea norii
înaintea lor îngerii pe schiuri
le deschid drumul
precum salvatorii

ce e cu picioroangele
alea cu crăcană… se mirară îngerii
nici nu au aripi pe spate
sunt ciudaţi poeţii
şi cangele
ce le ţin picioarele legate
le-au făcut rană…

ei continuă să înainteze
în echilibru în marea nordului
pe stăvilarul de la afsluitdijk
măsurând iambii sau
numărând oile
pe partea de dig dinspre den oever
şi spărgând cu fruntea
piatra norilor

piatră sfărâmată frământată
împletită cu nuiele de răchită
şi călcată în picioroange
nopţi şi zile
peste inimi şi peste gange

în burta monstrului

cândva un extraplanetar
desigur boem
va călca nesigur peste stăvilar
minunându-se de poem

nord de cuvinte

intraţi în vagoane vă rog
e periculos să rămâneţi pe scări
în timpul mersului
curenţii de aer vă pot atinge
cu aripa vreunei păsări
doborâtă de smog
te poţi dezechilibra
căzând în hăul dintre traverse

în trenul acesta
e loc destul
garnitura dispune
de suficient habitaclu
ajunge până la staţia terminus
a poemului
pentru toţi poeţii

o simplă deducţie

nu există pericol iminent să opreşti
înainte de capătul ceţii
metafora căii ferate
fiind permanent în construcţie…

n-ai putea crede
că tot universul din faţa
sau din spatele tău
e o garnitură de tren din cuvinte

ţin minte în dimineaţa copilăriei
exersam mersul
pe o singură şină
şi înşiram bănuţi de argint
căutându-i apoi turtiţi
printre pietrele terasamentului
să împodobesc cu ei
coada cometei

norul de cuvinte

stol de păsări
nor de cuvinte se ţine scai
după mine
de el nu mă pot pierde
mă bântuie...

în urechi zumzetul de licheni
a împânzit locul râie a nordului
doar gândurile
avioane de hârtie ies din hartă

am sentimentul
că trag în năvod
un banc de pești adormiţi
către marea moartă

sarea lucește stins
pe braţele
tot mai obosite

în buricele degetelor
puzderie de scântei s-au aprins
căutând în nisipul umbrei
trupul întinerit

lac de umbră

cum cad literele
ca nişte frunze în somn

copleşit
de toamnă
copacul
singur
şi-a scuturat chipul
într-un lac de umbră

pe jos
ruginitele semne
foşnesc
hieroglife inconsistente
scrisul nu rămâne
pe frunzele moarte

doar timpul e veşnic
drumul sfârşeşte
cu ultimul pas

în căsuţele
goale
atârnate de crengi
ale păsărilor
vântul…

nordul de piatră

câte se pot spune despre piatră…
atâtea straturi de rocă
prefigurate de raze
atâtea păsări cuibărite
în somn...

dar despre om câte se pot spune…
atâtea straturi de umbră
descărnate din cenușile
nordului
purtate de vânt…

scad pietrele
pe pământ zilele-s numărate
iar dumnezeu
a scăpat din control
loteria vizelor

verzi ţi-s caii

verzi ţi-s caii călăreţe
şi cărările drumeţe...
duce-m-aș și m-aș tot duce
dar legatu-mi-s de cruce…

reality show

un cancer bântuie lumea
arde mocnit mistuind
pădurea de oase
dedesubt

strâng în pumni supradoza
muzici clisoase
glisează evanescent
prin pori

nordul se întrevede strident
noroi de confetti
colorate se scurg
pe esplanadă

viaţa încolonată
se pierde
protestând la paradă
către cavou

pare că e o petrecere
a burlacilor
un început
de reality show

poetul e un soi de pilot

poetul e un soi de pilot
la manşa avionului său supersonic
lansând pe cerul albastru
fumul alb

cei mai mulţi rămân piloţi
cu ochii ţintă
pe ecranele ceasurilor
urmărind cum cresc bionic
unghiile pisicii
în torsul întins pe bord

doar aceia care fac lupinguri
şi tonouri în picaj
văd în cristalele de gheaţă
firul de aţă subţire întins

poezia în vers alb
coboară din cer
pe scripeţi
de ceaţă

dincolo coco
chanel zâna
descinde discret
în acelaşi parfum
în același rondel
în același sonet

din acelaşi arţar
din același alean
din același brumar
din același muntean
pe scara ei de mătase

meteorologii au prognozat
după ora şase
cod galben de ninsori
institutul blecher a necrozat
noaptea poeziei
în zori
în tramvaiul 26

cornete de hârtie

se dedicã poetului adrian suciu

senectute...
mă striga bucuros tunând
într-un cornet de hârtie
poetul suciu
care tocmai postase pe facebook
o bucată de poezie
postmodernistă
răsturnată pe spate
cu picioarele lungi
suple şi uşor depărtate
proptite în zid
înghiţind nesătulă like-urile
pe caldarâmul suav
al patriei europeea

tocmai ce călătorisem
în hiperboreea
înconjurându-mă de cărţi
aşezându-le riguros
în rafturi pe toţi pereţii
până ce suciu
cu tumultul lui tineresc
certificatul ornis şi
sticleţii la purtător
mi-a explicat că sunt falsuri
n-au valoare stilistică
şi sunt degeaba

la fel ca morţii noştri
din revoluţie n-au viitor

nu venise singur
era cu jack daniel
marele poet născut
în septembrie 5
1850 lynchburg
tennessee united states

eliberase raftul de sus al bibliotecii
şi rupând filele cărţilor
făcea cornete

îl auzeam ca prin vis
senectute pâlnii
să facem pâlnii
timpul curge
nescris…

nord

ca și cum
cusătura unei răni
însemnase muntele
și muntele îngenunchiase
la căpătâiul timpului

continuam să înaintez
gândeam că voi obosi curând
și sleit de puteri
voi cunoaște umbra
înainte să însereze

noaptea sângera
întinsă stelele
lunecau sub tăceri
dinadinsă luna de nicăieri
își amânase răsăritul

nu mai știam ce-a fost scris
exista acordul părților
mă bizuiam pe joc…
cu puțin noroc aș fi putut găsi
nordul hărților

biblioteci virtuale

privind dint-o parte
ochiul meu desenează
un vitraliu de frunze
galben-roșii
mișcate de îndeletnicirea
stăruitoare a unor vrăbii
patru-cinci
niciodată nu ai
o estimare exactă
nu le poţi număra
prinse în jocul
unei gimnastici
aparent dezordonate
ce leagă zborul scurt
într-o logică doar de ele știută

copacul acela e un soi
de bibliotecă

poate că vrăbiile mele
în sala lor de lectură
citesc cu pasiune
cărţile fundamentale

par concentrate
să înţeleagă semnele
hieroglife invizibile
ochiului meu imund

sunt straturi a căror
fior sau sens
trebuie recuperat
și așezat pe rafturi
într-o ordine anume

mișcând cu ciocul
deschid tainițe
legături noi
încă neexplorate
norduri

când și când
par a fi descoperit
o imagine unică
o metaforă nepereche
și se strâng
ciripind
s-o împărățească
împreună

ore întregi
cu o încântare vizibilă
lipsită de patimi

apoi într-o detașare
dementă
fiecare se retrage
în nordul de înger

viaţa e mai complicată

viaţa e mai complicată
decât povestea câinelui hachi
întâmpinându-și stăpânul
în faţa unei gări prin care trec
trenurile la ora fixată
până când într-o zi
trenul lui n-a mai sosit

dar hachi a continuat
să revină așteptând
la aceeași oră
nouă ani la rând

azi l-am văzut pe hachi
stând direct pe traverse
cu privirea lungă aţintită
paralel între șine
mecanicul i-a ghicit
lucirea neagră golul din ochi
și a oprit locomotiva
câţiva metrii în faţa lui

ca altădată de la bord
a coborât stăpânul
l-a luat pe hachi și-au plecat
amândoi pe câmp

toamna patriarhului

în timp ce compuneam aceste stihuiri
s-a stins garcia marquez...

aruncasem năvodul
de frunze verzi
spălate *de ploaia* nobilă
din macondo
visătoare
și limpede precum veșnicia

și în jocul acela îl închipuiam
potrivit
pe garcía márquez
un domn foarte bătrân și cu niște aripi enorme
recompunând grăbit
cu respirația înfierbântată
ultima pagină
a *veacului de siguranță*

erau rânduri întretăiate
șir de cuvinte intraductibile
zbatere a unei păsări
ce simte golul din aer
la ultima răsuflare

captiv în ținuturile nordului
cu urma sângelui său
pe zăpadă
începuse deja să scrie

cronica unei morţi anunţate
într-un alt veac
mai lung

pepite de plumb

aș putea să retez
cu un fierăstrău mecanic
lianele încolăcite pe trunchi
și dirijabil de frunze
să mă desprind
să mă risipesc
în aerul devenit
irespirabil

păsărilor le-a
încremenit graiul
trupul li s-a îngreunat
ca al unor pepite de plumb
stau întrerupte fructele
încrețite pe crengi uscate
așteptând să vină
ploaia și vântul

drumul nu-i înapoi
dar nu-i sigur nici înainte
privesc deasupra
dirijabilul imponderabil
trenul meu amfibie
vehiculul care
și-a pierdut ținta

luna ca un ban vechi
cu strălucirea scursă

mă face să tresar

crengile sparg
acoperișul de sticlă
am atins tavanul vinețiu
mai departe nu se vede nimic
nu mai știu…

ultimul tropar

se dedică poetului aurel sibiceanu

nu poţi intra cu cuvintele tale
fiinţe slobode stol de vrăbii
rătăcite într-o biserică

lași ceara mirărilor
să se topească potolit
sub privirea blândă
a sfinţilor din icoane

stai în genunchi
îngreunat de carne
precum corabia
care și-a pierdut nordul
inundată de apele oceanului

și descoperi smerit senin
adânc în tine crucea
fiordul cuvântului din urmă
în numele tatălui
al fiului și al sfântului
duh amin

dacă nordul

dacă nordul ar dispărea în mare
încotro ar naviga corăbiile…

acul busolei
sub cadranul spart
s-ar topi
într-un punct
precum elicea unui
elicopter apache
prăbușit
în soare

ursa mare
ar hoinări
în orașul defunct
pe trotuare
pustii...

n-am mai știi
de la pupa la prora
de la venus
la steaua alcora
în jivraj
unde ne-ar izbi
săbiile înghețate...

aș vrea să scriu un mesaj
pentru cel rătăcit

în noaptea lumii barbare
un insert într-o sticlă
un poem orb plutind
către umbra stelei polare

dacă oasele pământului
s-ar încruci
în văzduh
trosnind
fosforescent...

râurile
descărnate
nu s-ar mai îndulci vin
în pustiul
de duh...

dumnezeu
n-ar mai…
fiul
incoerent
pierdut
fiind
în fiordul
amin
de început...

ceară și miere

am văzut o fată tânără
îmbrăcată în negru
cum se legăna
într-un scrânciob
de ceară și miere

stătea dreaptă
și lumina soarelui
parcă se descăierase
în ghemotoace
risipite peste tot

își ţinea braţele
împreunate sub sâni
sânii o strângeau
răzvrătiţi
de durere

ceara se topea
și în arderea ei
se cățăra
un lujer
de miere

alb murdar

atât amar de alb răzvrătit
mă dor ochii
privesc fix
şi aştept
să-i ţâşnească
miresei din rochii
uraniu îmbogăţit

un far în penumbră
privesc fix
văd poetul
vizionar
un concept straniu
de fum de ţigară viscolit
în cafeaua amară

privesc fix
şi aştept(ca)trenul
plin cu metafore
breaking news
alb-murdar înzăpezit
a ieşit de pe şine
între coline veline

când vorbesc în numele tău

se dedică poetei daniela toma

trupuri de femei goale
precum lampioanele plutind legănat
gata să se răstoarne pe ape negre…
râul e pătimaş
izvorând din o mie şi una de nopţi

în oglinzi interiorul devine sângeriu
răzvrătit de flăcări
muşcând lacom din malurile
bărbatului pereche

timpul ţipă braţele se caută însetate
şi viscolul îşi ascute cuţitele
în carnea umbrei din nisipul încins

raiul luminii ca un capăt de linie
picură pe buzele arse stropi de apă vie

când vorbesc în numele tău

apocalipsa mătăsii

pe chiuveta din baie
un milion de furnici turmă de elefanți
fumau pipă într-un luminiș al deșertului…
cuvintele de început sau de sfârșit
își amestecaseră literele în nisipul
acelei plaje

își pierduseră rosturile
și colcăiau eliberând
giulgiul de mătase din trupurile lor vii
o putere din împărăția hazardului
împletise firele într-o pânză groasă
ce acoperise ca o gogoașă soarele

priveam năucit în acea gaură neagră
cum furnicile albe
orientându-se greu pe șenile
căutau să alcătuiască într-un efort mental
litera v semn al victoriei
sau un semn către nicăieri

când conturul deja se legase și litera
se întrupase compact s-a spart imaginea
ape tulburi au țâșnit din tavan
rostogolind bolovani
fiecare bolovan însoțit
de un fluture-înger

la primul canton

timpul seamănă cu un tren
poate e chiar trenul care trece peste noi…
noi traversele căii ferate
om lângă om susținem șinele
pe care lunecă locomotiva și vagoanele
o perioadă scurtă devenim pasageri
însă nu poți alege liber nici trenul
și nici segmentul de drum

poți nimeri un tren de marfă
nu e de preferat bou-vagonul
de la sindromul vacii nebune
animalele vii se transportă doar congelate
poate fi un tren militar cu răniți
se poate și un tren de mare viteză
două-trei sute de km pe oră ploaie vânt –
doar zăpada și dumnezeu poate întârzia sosirea

lumea nu se înghesuie în trenurile rapide
în vremuri de criză se grăbește doar timpul
totdeauna pasagerii se ciondănesc
pentru locurile de la geam
bătaia mare e pe trenurile fantomă
acelea sunt trenuri de lux
unde timpul cosmic își împlinește
călătoria de plăcere lent de-a lungul căii lactee

am urcat în orient-expres era plin
de baroni conți spioni actrițe și balerine celebre
întreg personalul în uniformă
se uita la mine cu ochi neliniștiți
valuri izbind o stâncă ivită în calea lor
le-am scos biletul de călătorie și
legitimația de poet era un fals
nu sunt membru al uniunii scriitorilor

porţi maramureşene

să îngenunchi
falnicul trunchi
de stejar sub clar
de lună plină

…din tăişul securii
sar spiritele rele
aşchii în luminişul
pădurii

să-l cobori în spate
cu rost luni marţi
sau joi nu se poate
în zi de post

stejaru-i greu
şi trupul slăbit când
tainul e împărţit
cu dumnezeu

apoi pe ştergarul
întins festinul
ceapă şi slană
stropită cu horincă

pită caş de oi
şi la sfârşit o junincă
prăbuşită în usturoi
pe jarul încins

îmbătată în sânge
de urs vâscos
scurs pe vrană
ca untdelemnul

şi musai să petreci
că nu-i pomană
îţi faci casă nu treci
copârşeul pe sub porţi

ascult mărturii
de demult
cioplind în lemn
semnele mute

leg cu migală
noduri la sfoară
înfăşor în spirală şarpele
în pomul vieţii

urc păsările în cerul
dimineţii de vară
dintele lupului
colacul rozeta crucea

aplecat asupra
trupului meu trec
pe sub hăizaşul porţii
toate cuvintele

în loc de cv

ce mai biserică mi-am dorit
cu turla între dealuri îngenuncheate de ploi…
tot mai rar în clopotniță foșnește dumnezeu
trosnesc căpriorii
şi eu…

şi eu
n-am reuşit să-mi ridic o biserică
şi nici măcar o casă pe pământ
şi ce mult mi-am dorit
să mă apere de ploi şi de vânt
cu grădină
şi în grădină un măr un prun
şi-un nuc
iar la rădăcină o fântână
să-mi rămână în
ea chipul tânăr
oglindit

să mă întorc toamna călător
din cerul pustiilor pe jos
când fructele-s coapte
să le miros
şi să le împart copiilor
de sufletul meu
noapte de noapte

atât mi-au rămas doar cărţile şi copiii

troiţe fragile ale aerului
prin care respir
cât voi mai avea zile

Cărţile:
Pasărea ceţii
Glonţ de argint
Dosarul Albaştrii
Bursa îngerilor
Norduri
Guşterele
Jurnalul Apocalipsei
Guşterele – ediţia II-a
Argintarium
Dosarul Albaştrii – Ediţia II-a în pregătire
Copii:
Cristina Maria
Ramona Andreea
Nepoţii:
Alexandru
Toma
şi Ioana care ne-a suportat pe toţi!

cuprins

pasărea ceţii 1995-2005/5
pasărea ceţii/6
colind sub cearşafuri de smalţ/10
cuminecătură/11
umerii ploii/12
silenţioasele elicoptere/13
noul van gogh/14
vată de zahăr/16
basm/19
versurile mele/20
nu ne mai atingem/21
de-a baba-oarba/22
poemul kamikaze/23
și vine o înserare/25
iar dacă întind mâna/26
de tine ochiul meu respiră/27
pereche/28
nichita/29
tablouri dintr-o expoziţie 1990-1995/30
regimentul argeş/31
poveste cu tata/32
soldatul/34
transmisionistul/35
cosaşii/36
marele pariu/37

vis alb/38
troiţă de aer/39
ce suntem noi să fim/40
sonet/42
revoluţia zarzărilor/43
în piaţa revoluţiei/44
strigătul/45
bibliotecă/46
se-nmulţesc cuvintele/47
se lăfăie libertatea/48
hebdomadar/49
glonţ de argint 1996/50
cuneiforme/51
cocon de umbră/53
vadul lui roşca/54
luna de ceară/56
haiku/57
colind/58
vânătoarea/59
haiku/61
haiku/62
retorică/63
cum înlănţuie iedera/64
ce mai biserică/66
oxigen letal/67
haiku/69
lecţie de umbră/70
haiku/71

nunta/72
adânc sub stele/73
bursa îngerilor 2012/74
letopiseţul iubirii/75
cinema lumina/76
în metru antic/77
ceaţă cu aeroport/79
coverga bunicului/81
pleoapa lui dumnezeu/82
pluta de piatră/84
fructul oprit/85
dansul ielelor/86
încolonaţi şi singuri/88
pântecele gol al tinereţii/89
iazul albastru/91
peisaj matinal/92
ţapinarii cerului/93
tinereţea ne-a căzut de pe umeri/95
colind/96
timpul vidrei/97
lupta soldatului cu umbra sa/99
haiku/101
in nuce/102
flori de cireș/103
haiku/104
ca o pădure sufletul/105
psalm/106
îmblânzitorul de sturzi/108

omul de zăpadă/109
ninge/110
lupta cu umbra/112
virus/114
octombrie, văduvă tânără/116
bursa locurilor de îngeri/118
încălzire globală/120
au ieşit pictorii la miting/122
fleur de marronnier/123
semn de carte/125
porthartul de dragoste/127
dealul morii/129
tablete în alb şi negru 2011- 2013/131
dacică/132
întoarcerea/133
perfuzia/134
pastile de timp/135
omul cu puşca/136
poveste de altădată/137
pensionarul/138
şobolanul alb/139
acoperişul cerului/140
îndoiala/141
norduri 2014/142
tropar/143
mlaştina albă - întâia călătorie /144
nordul de literă/145
pădurea scufundată/147

poem uitat/148
lebede albe/149
nord de stea/150
mlaştină albă/151
muntele/152
patru călăreţi/153
nord de guştere/155
crisalidă/157
nordul de salcie/159
nord de umbră/160
dans cu negresa - a doua călătorie/161
crochiu/162
prinţesa nordică/163
pescăruşul/164
nord de animal/165
dans cu negresa/166
nord de strigoi/167
peisaj marin/169
cireșul de mai târziu/170
dans cu erinii/171
joc cu răsăritul de lună/173
drumar/174
ipostazele nordului/176
luna ca un ban vechi - a treia călătorie/178
coregrafie cu frunze/179
nordul poeţilor/180
nord de cuvinte/182
norul de cuvinte/184

lac de umbră/185
nordul de piatră/186
verzi ţi-s caii/187
reality show/188
poetul e un soi de pilot/189
cornete de hârtie/191
nord/193
biblioteci virtuale/194
viaţa e mai complicată/197
toamna patriarhului/198
pepite de plumb/201
ultimul tropar/203
dacă nordul/204
ceară şi miere/206
ceară și miere/207
alb murdar/208
când vorbesc în numele tău/209
apocalipsa mătăsii/210
la primul canton/211
porţi maramureşene/213
în loc de cv/215